

РЕШЕНИЕ

№ 2389

гр. София, 12.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 21.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Илиана Янева, като разгледа дело номер **10776** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 156 – 161, вр. чл. 144, ал. 1, ал. 2 и чл. 107 от Данъчно – осигурителния процесуален кодекс, вр. чл. 9б от Закона за местните данъци и такси.

Образувано е по жалба от [фирма], против АКТ ЗА УСТАНОВЯВАНЕ НА ЗАДЪЛЖЕНИЕ ПО ДЕКЛАРАЦИЯ (АУЗД), по чл. 107, ал. 3 ДОПК, № 271/27.07.2021 г., издаден от инспектор по приходите в Отдел „Общински приходи - С.“, Дирекция „Общински приходи“, при Столична община. Актът е потвърден от директора на Дирекция „Общински приходи“, при Столична община, с Решение № СФД21-РД28-263/05.10.2021 г.

В съдебното производство упълномощеният от дружеството – жалбоподател юриконсулт: поддържа жалбата, като след указание от Съда уточнява, че предмет на оспорване е АУЗД, по чл. 107, ал. 3 ДОПК, № 271/27.07.2021 г., а не решението на ответника; ангажира заключение на съдебносчетоводна експертиза; претендира възстановяване на разноските за водене на делото и присъждане на юриконсултско възнаграждение; представена е и писмена защита, с която все пак се критикува и Решение № СФД21-РД28-263/05.10.2021 г. на директора на Дирекция „Общински приходи“, при Столична община

Ответникът - директорът на Дирекция „Общински приходи“ е представяван от юриконсулт, който: оспорва жалбата; желае юриконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, в резултат на извършената проверка за законосъобразност, след анализ на събраните доказателства и на доводите на

страните, излага следните правни мотиви по съществуващото на спора.

Жалбата до Съда е процесуално допустима, за да бъде разгледана по същество.

Процесният АУЗД, № 271/27.07.2021 г. (л. 253 от делото) е издаден по реда на чл. 107, ал. 3, изр. второ, вр. ал. 1 ДОПК, следователно по отношение оспорването му, освен реда по ал. 4, вр. ал. 1, по аргумент от чл. 144, ал. 1 и ал. 2 ДОПК са приложими и разпоредбите за оспорване на ревизионен акт (Глава осемнадесета, Глава деветнадесета ДОПК). С оглед на това, директорът на Дирекция „Общински приходи“, при СО се явява решаващ орган (арг. чл. 107, ал. 4, изр. първо ДОПК), разполагащ с правомощията по чл. 155, ал. 1 - 4 ДОПК. Актът е бил оспорен пред директора – ответник, който го потвърдил с Решение № СФД21-РД28-263/05.10.2021 г. – л. 31.

На 29.06.2021 г. дружеството е подало искане, да бъде издаден АУЗД за определяне на задължения за данък върху недвижимите имоти за 2021 г. относно три, собствени недвижими имота, находящи се в [населено място], Район „С.“, на ул. „История славянобългарска“ (ул. 202-ра) № 1, както следва:

1. имот, партиден № 7220F55237, представляващ УПИ 1-531 от кв. 8а по плана на [населено място], с площ от 3 309 кв.м, заедно с едноетажна сграда – склад, със застроена площ 203 кв.м;

2. имот, партиден № 7220F55238, представляващ УПИ 11-5.31 от кв. 8а, с площ от 5 685 кв.м, заедно с построените сгради: трафопост на един етаж, застроен на 30 кв.м; едноетажна нежилищна сграда, застроена на 1 608 кв.м; двуетажна административна сграда, застроена на 588 кв.м, едноетажна сграда с производствени цели, застроена на 24 кв.м;

3. имот, партиден № № 7220F55239, представляващ УПИ III-531 от кв. 8а по плана на [населено място], с площ от 4 263 кв.м, заедно с построените в него едноетажна сграда - складово отделение, застроена на 118 кв.м; едноетажна сграда - занаятчийска работилница, застроена на 384 кв.м; едноетажна сграда - такси обслужване, застроена на 144 кв.м. Поводът за искането (л. 50 от делото) е несъгласие с определените от служител на общинската администрация размери на данъците, упоменати в получено съобщение по чл. 23 ЗМДТ. С процесния (АУЗД), по чл. 107, ал. 3 ДОПК, № 271/27.07.2021 г. в тежест на [фирма], за ревизионния период от 01.01.2021 г., до 31.12.2021 г. са определени за процесните три недвижими имота съответни размери на данък по чл. 10, ал. 1 ЗМДТ, съгласно таблицата от акта (л. 258 от делото). Отчетено е, че за имотите, след първоначалното им деклариране са били подадени три броя коригиращи декларации, съответно – на 24.02.2017 г. и на 02.03.2021 г. за имотите с партиден № 7220F55237 и партиден № 7220F55238 и на 01.03.2021 г. за имота с партиден № 7220F55237, като са декларирани нови отчетни стойности. Определените от служител на общинската администрация размери на ДНИ са били внесени своевременно от дружеството, след което е подадено споменатото по – горе искане за издаване на АУЗД, поради несъгласие с начина, по който са изчислени размерите на данъка и с твърдение, че неоснователно са заплатени по – големи размери на данъка.

Поддържа се и в съдебното производство, вкл. с писмената защита, че размерите на ДНИ са определени „в нарушение на материалния закон, след съпоставяне на отчетната стойност и данъчната оценка поотделно, на всеки един от обектите в конкретния имот, а не между общата отчетна стойност на всеки един от процесните три имота, с данъчната оценка на целия имот, така както изисква

разпоредбата на чл. 1 от Приложение № 2 на ЗМДТ и така, както е определена в издадените удостоверения за данъчна оценка по чл. 264, ал. 1 ДОПК“.

Счита се от дружеството – жалбоподател, че:

А/ с оспорения АУЗД от една страна „е изчислена по-високата от отчетната стойност и данъчната оценка на всеки един от отделните обекти, попадащи в обема на имота, а от друга страна ставката от 1, 875 на хиляда е начислена, не върху установената по-висока стойност на всеки един отделен обект, а върху обща данъчна основа, представляваща сбора от всички тях; този подход е предполагал, след като е изчислена данъчната основа за всеки отделен обект, да бъде установен и отделен данък за всеки отделен обект;

Б/ Според жалбоподателя, размерите на ДНИ следва да са, съответно:

- за имот, партиден № 7220F55237 - 737, 87 лв., вместо определеният от общинския служител размер от 780, 44 лв. Стойността 737, 87 лв., предвид изложените с жалбата доводи се получава, като ставката от 1, 875 промили се умножи с 393 533 лева, представляващи сума от отчетната стойност на отделните обекти, находящи се в имота, докато данъчният орган е умножил 1, 875 промили по 416 234, 90 лева – сума, получена от сбора на отчетната стойност на земята, която е по – висока от данъчната оценка и данъчната оценка на сградата, която е по – висока от отчетната;

- за имот, партиден № 7220F55238 - 2 445, 01 лв., вместо определения от общинския служител размер от 3 347, 55 лв. Според жалбоподателя, данъчният орган е избрал да изчисли данъка върху по – високата отчетна стойност на земята и по – високата данъчна оценка на отделните сгради. По-ниската стойност на данъка (2 445, 01 лв.), предвид изложените с жалбата доводи се получава, като ставката от 1, 875 промили се умножи с 1 304 090, 50 лева, представляващи общата сума на данъчните оценки, на отделните обекти в имота, докато данъчният орган е умножил 1, 875 промили по 1 785 357, 70 лева лева – сума, получена от сбора на данъчните оценки, на находящите се в имота сгради и на земята, като за земята е взета отчетната ѝ стойност, която се явява по – висока от данъчната ѝ оценка. Жалбоподателят (видно от таблицата в жалбата – л. 8 от делото), изчислявайки данъка е включил в сбора данъчната оценка на земята (127 798, 80 лева), която е по – ниска от отчетната стойност – 609 066 лева.

- за имот, партиден № 7220F55239 – данък 1 075, 71 лв., вместо определеният от данъчния орган данък 1 305, 92 лв., получен след умножаване с коефициент 1, 875 промили на сумата от 696 493 лева, в която, като стойност на земята е включена отчетната ѝ стойност, явяваща се по – висока от данъчната оценка, както и данъчните оценки на отделните обекти в имота, които пък са по – високи от отчетните стойности. Според жалбоподателя, за определяне размера на данъка е следвало да се сумират изцяло отчетните стойности на земята и на сградите.

Предвид така дефинираните възражения защитната теза на жалбоподателя е, че размерите на ДНИ е следвало да бъдат определени върху данъчната оценка на целия имот (имоти), така както е посочена в издадените за трите имота удостоверения за данъчни оценки, без да се вземат предвид отчетните стойности на отделните сгради (елементи), намиращи се в имота (имотите).

По делото бе прието заключение на съдебносчетоводна експертиза, оспорено от пълномощника на жалбоподателя, поради това, че вещото лице е направило изчисленията си на практика по начина, по който са изчислени с процесния АУЗД.

Наличните доказателства, вкл. заключението на съдебносчетоводната експертиза дават основание на Съда да приеме жалбата за неоснователна.

Разпоредбата на чл. 10, ал. 1 ЗМДТ постановява, че „с данък върху недвижимите имоти се облагат разположените на територията на страната сгради и самостоятелни обекти в сгради, както и поземлените имоти, разположени в строителните граници на населените места и селищните образувания“. Според чл. 19, ал. 1 ЗМДТ, „данъкът (за недвижимите имоти) се определя върху данъчната оценка към 01 януари на годината, за която се дължи“, а чл. 21, ал. 1 конкретизира, че „данъчната оценка на недвижимите имоти на предприятията е по-високата между отчетната им стойност и данъчната оценка, съгласно приложение № 2“. С оглед тези разпоредби, неоснователно се счита от жалбоподателя, че за определяне размерите на ДНИ е следвало да бъдат взети предвид като цяло, наличните за трите имота „удостоверения за данъчна оценка по чл. 264, ал. 1 ДОПК“. Данъчната оценка, по смисъла на чл. 264, ал. 1, изр. второ ДОПК е такава за удостоверяване наличие/липса на публични задължения, за целите на „прехвърлянето или учредяването на вещни права върху недвижими имоти, включването на недвижими имоти или вещни права върху недвижими имоти, като непарични вноски в капитала на търговски дружества, вписването на ипотека или особен залог“. Нормата на чл. 21, ал. 1 ЗМДТ е специална, по отношение определяне размера на дължимия за недвижим имот местен данък и постановява, че „данъчната оценка на недвижимите имоти на предприятията е по-високата между отчетната им стойност и данъчната оценка, съгласно приложение № 2“. Пълномощникът на жалбоподателя не отчита обстоятелството, че регламентирайки определяне данъчната оценка на недвижимите имоти, като сума от данъчните оценки на отделните обекти, разпоредбата на чл. 1 от Приложение № 2 не се отнася за „обекти“, в смисъл на самостоятелни сгради и съоръжения в границите на един поземлен имот, включващ земя и сгради. Има се предвид „обекти“ в сграда, понеже и разпоредбата на чл. 10, ал. 1 ЗМДТ определя, че „с данък върху недвижимите имоти се облагат разположените на територията на страната сгради и самостоятелни обекти в сгради, както и поземлените имоти, разположени в строителните граници на населените места“. С други думи разпоредбата ясно разграничава сградите и намиращите се в тях самостоятелно обекти от поземлените имоти. Именно поради това разграничаване нормата на чл. 21, ал. 1 ЗМДТ регламентира, че за целите на определяне данъка по чл. 10, ал. 1 „данъчната оценка на недвижимите имоти на предприятията е по-високата между отчетната им стойност и данъчната оценка, съгласно приложение № 2“. От това следва, че когато данъчният орган определя размера на ДНИ (чл. 19, ал. 1 ЗМДТ) съобразява да включи в уравнението „по-високата между отчетната им стойност и данъчната оценка на недвижимите имоти (в смисъл на съвкупност от земя и сгради), съгласно приложение № 2“. Съобразявайки се с този регламент няма как да не използва от една страна отчетната стойност на земята, ако тя е по – висока от данъчната оценка, а от друга страна – данъчната оценка на сграда – трафопост, сграда – хале и пр., когато данъчните им оценки са по – високи от определената от предприятието отчетна стойност.

Предвид изложените мотиви, споделен от настоящия съдебен състав е подходът на органа по приходите, съобразен и с коментираните специални норми на ЗМДТ, за разграничаване (съпоставяне) по отделно за всеки имот, на отчетните стойности на земята и сградите в УПИ, и на определените, според Приложение № 2 данъчни оценки, на земята и сградите. По този начин е анализирана по отделно отчетната стойност на всеки актив, отчитайки вида му – сграда, самостоятелен обект (в сграда), поземлен имот, предвид разграничаването по чл. 10, ал. 1 ЗМДТ.

В заключение - оспореният Акт за установяване на задължение по декларация, по чл. 107, ал. 3 ДОПК, № 271/27.07.2021 г., издаден от инспектор по приходите в Отдел „Общински приходи - С.“, Дирекция „Общински приходи“, при Столична община, потвърден от директора на Дирекция „Общински приходи“, при Столична община, с Решение № СФД21-РД28-263/05.10.2021 г. е правилен, законосъобразен и обоснован, предвид изложените в настоящото решение мотиви. Постановен е от материално компетентен орган по приходите, в резултат на правилно прилагане на относимите материалноправни норми на ЗМДТ, обсъдени по – горе.

Неоснователността на жалбата обуславя присъждане в полза на ответника, на юрисконсултско възнаграждение, което Съдът определя в размер на 602 лева (чл. 161, ал. 1, предл. трето ДОПК, вр. чл. 8, ал. 1, т. 3 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения).

Водим от горните мотиви и на основание чл. 160, ал. 1, ал. 2, чл. 161, ал. 1 ДОПК, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата от [фирма], против АКТ ЗА УСТАНОВЯВАНЕ НА ЗАДЪЛЖЕНИЕ ПО ДЕКЛАРАЦИЯ (АУЗД), по чл. 107, ал. 3 ДОПК, № 271/27.07.2021 г., издаден от инспектор по приходите в Отдел „Общински приходи - С.“, Дирекция „Общински приходи“, при Столична община. Актът е потвърден от директора на Дирекция „Общински приходи“, при Столична община, с Решение № СФД21-РД28-263/05.10.2021 г.

ОСЪЖДА БЪЛГАРСКА БАНКА ЗА РАЗВИТИЕ“ ЕАД, ЕИК:[ЕИК], да заплати на Столична община общ юрисконсултско възнаграждение, в размер на 602 лв. (шестстотин и два лева).

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред ВАС, в 14-дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: